

MEREN PRINSESSA

ITÄMAALAINEN SATU

ITÄMAALAISIA SATUJA

MEREN PRINSESSA

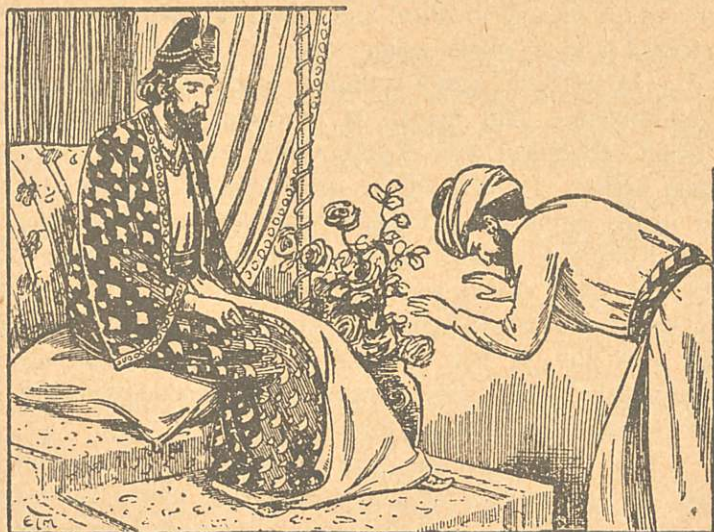
SUOMENNOS ENGLANNINKIELESTÄ

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA PORVOOSSA 1918

MEREN PRINSESSA.

Persiassa oli kerran kuningas, joka hallituksensa alkupuolella oli hyvin kunnostautunut sodissa, joita hänen oli täytynyt käydä naapurikuninkaita vastaan, ja senjälkeen saanut nauttia rauhaa ja menestystä, ollen kuninkaista onnellisimpia. Hänen ainoa surunsa oli, että hänellä ei ollut poikaa, joka olisi perinyt hallituksen hänen jälkeensä.

Hänellä oli kerran vastaanotto, jossa oli saapuvilla kaikki ulkomaiden lähettiläät ja arvokkaat muukalaiset, jotka silloin sattuvat siellä olemaan.

Vieraiden joukossa oli kaukaisesta maasta kotoisin oleva kauppias, joka pyysi kuningasta armollisesti suomaan hänelle yksityisen puhelun, koska hänellä oli ilmoitettavana erittäin tärkeä asia.

Kuningas käski kauppiaan menemään erääseen yksityiseen huoneeseen, ja kun vastaanotto oli ohitse ja viimeisetkin vieraat menneet pois, kutsutti hän kauppiaan eteensä ja kysyi minkä asian vuoksi hän oli tullut palatsiin.

»Majesteetti», sanoi kauppias «olen tuonut mukamani kaupunkiinne niin ihanan ja lumoavan orjattaren, ettei hänen vertaistaan voisi löytää, vaikka etsisi kaikki maailman kolkat. Pyydän että te tahtoisitte vain nähdä hänet, ja olenpa varma, että te haluatte ottaa hänet puolisoksenne.»

Kuningas käski tuoda tuon ihanan naisen luoksensa. Ei hän ollut ennen tavannut tällaista naista, jonka sulo ja kauneus voitti kaiken, mitä hän milloinkaan oli nähnyt tai kuvitellut, ja hän rakastui häneen heti. Hän antoi kauppiaalle tämän poistuessa runsaat ja kallisarvoiset lahjat ja päätti heti naida tytön.

Heti, kun he olivat menneet naimisiin, käski kuningas palatsin naispalvelijoita järjestämään hänen kaunista orjatarpuolisoaan varten hienoimmat huoneet, ja erityisesti hän muistutti heitä pukemaan hänet kalleimpiin vaatteisiin, antamaan hänen valita hienoimmat helmikoristeet, loistavimmat timantit ja muut kalliit kivet sekä pitämään huolta siitä, ettei häneltä mitään puuttuisi. Sitten kuningas jätti hänet kolmeksi päiväksi yksinänsä, jotta hän vähän tottuisi uuteen elämäänsä. Tähän asti hän oli kunnioituksesta vielä pidättäytynyt suorastaan puhuttelemasta puolisoaan.

Kuninkaan palatsi sijaitsi eräällä saarella, ja hänen huoneensa olivat suorastaan merelle päin. Niistä huoneista, jotka naispalvelijat järjestivät kauniille orjattarelle, oli yhtä hauska näköala, sillä aallot sielläkin loiskivat hiljalleen seinän jalustaa vasten.

Kun nuo kolme päivää olivat kuluneet, oli orjatar, komeasti puettuna, yksinään kammiossaan, nojautuen

erästä akkunaa vasten, josta näki merelle. Silloin kuningas, ilmoitettuaan että halusi käydä puolisoaan tervehtimässä, astui huoneeseen.

Orjatar käänti hiukan päätänsä. Hän tunsu heti kuninkaan, mutta osoittamatta vähintäkään hämmästyttä tai nousematta istuimeltaankaan ottaakseen kuningasta vastaan hän ei luonut kuninkaaseen vähintäkään huomiota, vaan suuntasi katseensa jälleen ulos akkunasta, ikäänkuin kuningas olisi ollut vähäpätöisin henkilö maanpäällä.

Kuningasta hämmästytti aika tavalla hänen huomautessaan, että niin rakastettava ja kaunis nainen oli niin suuresti hienoja tapoja vailla. Hän arveli tämän johtuvan siitä, että tuo nainen ei ollut kotonaan saanut riittävästi kasvatusta eikä harjoitusta kohteliaisuuden alkeissaan. Niin ollen hänestä tuntui, että hänen oli nyt annettava puolisolleen hyvä esimerkki; hän meni ystävällisesti tämän luokse, tarttui hänen käteensä ja suuteli sitä sekä puheli hänelle hyvin ystävällisesti ja kohteliaasti. Orjatar antoi kuninkaan menetellä mielensä mukaan, vähäkään vastustamatta, mutta ei vastannut hänelle sanaakaan eikä luonut häneen huomiota sen enempää kuin ennenkään.

»Rakkaani», sanoi kuningas viimein, »te ette vastaa minulle ettekä salli minun luulla, että kunnioitatte minua tarkkaamalla puhettani. Tämä itsepäinen vaikeneminen masentaa minun mieltäni. Sanokaa minulle vihdoin syy siihen. Johtuuko se siitä, että te ikävöitte omaa maatanne, ystäviäanne ja sukulaisianne? Ja jos niin on laita, eikö kuningas, teidän aviomiehenne, joka rakastaa teitä niin suuresti, voi lohduttaa teitä ja korvata teille, mitä olette menettänyt?«

Mutta tuo ihana orjatar kiinnitti katseensa yhä maahan, ei vastannut kuninkaalle eikä katsonut häneen. Tuo-

tiin päivällinen, ja he söivät sen yhdessä sanaakaan sanomatta, sillä kuningaskin oli liiaksi hämmästynyt voidakseen enää puhua mitään.

Kun päivällinen oli syöty, meni hän naisten luo, jotka hän oli määrännyt puolisonsa palvelijoiksi, ja kysyi heiltä, olivatko he kuulleet kuningattaren puhuvan.

Hetken vaitiolon perästä sanoi yksi heistä: »Me emme ole nähneet hänen avaavan suutansa emmekä ole kuulleet hänen puhuvan sen enempää kuin Teidän Majesteetillennekaan vastikään. Me olemme suorittaneet hänelle kaikenlaista palvelusta — olemme pukeneet hänet, sukineet hänen hiuksensa, pitäneet silmällä hänen tarpeitaan. Olemme usein kysyneet: 'Korkea rouva, haluatteko jotakin? Voimmeko jollakin tavoin teitä palvella? Teidän ei tarvitse muuta kuin käskää meitä'; mutta emme ole koskaan kyenneet saamaan häneltä sanaakaan. Emme myöskään kykene sanomaan, aiheutuuko hänen vaikenemisensa mykkyydestä, vaiko ylpeydestä, surusta tai tyhmyydestä. Valitettavasti tämä on kaikki, mitä voimme Teidän Majesteetillenne kertoa.»

Kuultuaan naisten vastauksen hämmästyi kuningas entistä enemmän. Arvellen omassa mielessään, että hänen puolisonsa vaikeneminen ehkä johtui jostakin järkyttävästä surusta, hän koetti parhaansa mukaan hauskuttaa häntä, mutta turhaan.

Kului tällä tavalla vuosi, ja eräänä päivänä oli pääkaupungissa suuret ilojuhlat, sillä Persian kuninkaalle ja hänen vaikenevalle orjatar-puolisolleen oli syntynyt poika ja perillinen. Kuningas antoi pikku prinssille nimen Beder, ja onnenhürmauksessaan hän teki vielä yhden yrityksen saadakseen vaimonsa puhumaan.

»Armas puolisoni», hän sanoi, »en voi tietää teidän ajatuksianne; mitä itseeni tulee, olisi minun iloni täydelli-

Kuningas tulee tervehtimään puolisoansa.

nen, jos vaan saisin yhdenkin sanan teidän suustanne, vaikkapa vain yhden ainoan sanan. Sisällinen ääni minussa sanoo, että te ette ole todellisesti mykkä. Katkaiskaa tämä pitkä vaitiolo, pyydän, rukoilen sitä teiltä, ja sen jälkeen minä en surisi, vaikka piankin kuolisin!»

Kuningatar oli kuunnellut silmät tavallisuuden mukaan luotuina alas; mutta kuningas huomasi, että hän oli tarkkaavainen, ja riemastui, kun näki heikon hymyn hänen huulillaan. Kuningas huudahti ilosta ja seisoi odottavana, innostuksesta melkein henkeään vetämättä.

Viimein kuningatar ensimmäisen kerran kohotti päätään ja katsoi kuningasta silmiin. Jälleen hän hymyili, tällä kertaa oikein iloisesti; ja sitten hän avasi suunsa ja virkkoi:

»Teidän Majesteettinne», hän sanoi, »minulla on teille kerrottavana niin monta seikkaa, etten oikein tiedä, mistä aloittaisin. Mutta ensi kädessä on velvollisuuteni kiittää teitä mitä sydämellisimmin kaikesta teidän suuresta ystävällisyydestänne minua kohtaan, ja minä rukoilen taivaan suomaan teille siunausta ja onnea koko elinajaksenne. Ja sitten tahdon sanoa, että minä olin päättänyt siinä tapauksessa, ettei meille olisi tullut lasta, olla teitä rakastamatta — suokaa anteeksi suo rapuheisuuteni — ja vaieta ikipäiviksi. Mutta nyt, kun meille on lapsi syntynyt, minä rakastan teitä parhaani mukaan.»

Kuningas syleili häntä hellästi. »Silmieni valkeus», hän sanoi, »minä en olisi voinut saada suurempaa iloa kuin minkä te nyt minulle tuotitte.»

Sillä kertaa hän ei sanonut enempää, vaan poistui ja kutsui luoksensa suurvisiirin eli pääministerin ja käski hänen jakaa rahalahjoja sairashuoneille, köyhille ja sellaisille, jotka erikoisesti olivat antautuneet uskonnolliseen toimintaan. Tämä oli hänen kiitosuhrinsa taivaalle.

He söivät päivällistä yhdessä sanaakaan sanomatta.

Sitten hän palasi kuningattaren luokse, istuutui hänen viereensä ja pyysi hänen kertomaan, mitkä olivat ne ylen painavat syyt, joiden vuoksi hän oli ollut kokonaisen vuoden miehelleen puhumatta, vaikka hän näki hänet, kuuli hänen puhuvan sekä söi ja joi hänen kanssaan joka päivä.

»Kerron teille kaikki», vastasi kuningatar. »Ajatella kauhua, jota minun asemassani olevan naisen täytyi tuntea, kun hänet myytiin orjaksi, kauas omasta maastaan, ilman jälleennäkemisen toivoa; kun hänet temmattiin ainiaksi äidin, veljien, ystävien ja sukulaisten parista. Rakkaus synnyinmaata kohtaan on yhtä luonnollinen, kuin rakkaus vanhempia kohtaan; ja vapauden kadottaminen on sietämätön jokaiselle, joka ei ole täysin tunnoton, vaan ymmärtää antaa vapaudelleen arvoa. Eivätkö nämä syyt riitä selittämään, miksi minä vaikenin tavalla, joka on tuntunut Teidän Majesteetistanne niin merkilliseltä?»

»Kyllä, rakkaani», vastasi kuningas mieltävästi, »minä tunnustan täysin oikeutetuksi, mitä sanoitte. Mutta minä olen tähän asti aina luullut että teidän kaltaisenne kauris nainen, jonka paha kohtalo on tuominnut orjaksi, voisi järkevästi pitää itseään onnellisena, kun on saanut puolisoikseen kuninkaan.»

»Majesteetti», vastasi orjatar-kuningatar, »olkoonpa orjan asema millainen tahansa, ei ole maanpäällä kuningasta, jolla olisi oikeus polkea jalkainsa alle hänen tahtonsa. Mutta jos orja on kuninkaallista sukuperää eikä missään suhteessa ala-arvoisempi kuningasta, joka on hänet ostanut, voinee Teidän Majesteettinne itse käsittää hänen onnettomuutensa suuruuden ja epätoivoiset teot, joihin tuska hänet johtaa.»

Viimein kuningatar kohotti päätään.

Tämän kuullessaan kuningas kääntyi ja katsoi puolisoonsa hämmästyksestä järkytettynä. »Armollinen rouva», hän sanoi, »onko mahdollista, että te olette kuninkaallista sukuperää? Rukoilen teitä, selittäkää minulle koko tämä salaperäinen seikka. Kutka ovat teidän vanhempanne? Ja, ennen kaikkea, mikä on teidän nimenne?»

»Majesteetti», kuningatar vastasi, »minun nimeni on Meren Ruusu. Isäni, joka on jo kuollut, oli mahtavimpia kuninkaita, mitkä ovat hallinneet valtameren pohjalla. Kun hän oli kuollut, perivät kuninkuuden äitini ja veljeni, kuningas Saleh.

«Me elelimme rauhassa ja onnellisina, kunnes kerran tuli paha päivä ja eräs toinen meren hallitsija hyökkäsi meitä vastaan mahtavalla sotajoukolla. Minulla ja omaisillani oli tuskin aikaa muutamien uskollisten palvelijain kanssa paeta varmaan ja turvattuun piilopaikkaan, jonka tunsimme.

»Tämän peräytymisen jälkeen veljeni, kuningas, teki voitavansa karkoittaakseen anastajan valtakunnastamme, mutta kauan aikaa olivat hänen ponnistuksensa turhia, ja hän alkoi olla hyvin huolissaan minun tähteni.

»Rakas sisareni», hän sanoi minulle eräänä päivänä, »yritykseni vallata takaisin kuninkuuteni eivät ehkä onnistu; miten minun siinä tapauksessa on käyvä, en vielä osaa arvata. Minä en niin suuresti huolehtisi omasta onnettomuudestani, ellei minua ahdistaisi pelko siitä, miten sinun on käyvä. Pelastaakseni sinut kaikista odottamattomista vaaroista, tahtoisin mielelläni nähdä sinut onnellisesti naituna; mutta nykyisessä onnettomassa tilassamme en näe mitään mahdollisuutta löytää sinulle sopivaa puolisoa meren prinssien joukosta. Minua senvuoksi suuresti ilahduttaisi, jos sinä voisit suostua ottamaan puolisoskesi jonkun prinssin maanpäältä. Olen varma

siitä, että joku heistä pitäisi kunnianaan jakaa valtikkansa sinun kanssasi, ja minä olen tekevä kaiken voitavani saadakseni tämän toteutumaan?

»Nämä sanat hämmästyttivät minua niin että minä, joka olin joissakin määrin itsepäinen ja malttamaton, puhkesin kiihkeään vihaan. 'Veljeni', minä sanoin suutuneena, 'sinä hämmästyät minua! Minä, samoin kuin sinäkin, johdan sukuni sekä isän että äidin puolelta meren kuninkaista. Minulla ei ole aikomusta poiketa esisieni tavoista ja mennä itseäni halvemman puoliseksi; ja mitä tulee maanpäällä asuviin prinssihin, en tahdo edes nähdä niitä?'

»Veljeni koetti parhaansa mukaan saada minut uskomaan, että kuninkaat maanpäällä olivat aivan yhtä hyviä kuin merenkin kuninkaat. Tämä vain suututti minua yhä enemmän, sillä tiesin ettei hän itsekään uskonut mitä puhui; ja silloin hän vuorostaan suuttui ja puhui katkeria sanoja, jotka koskivat minuun syvästi.

»Tässä hurjassa ja kiihtyneessä mielentilassa minä äkisti ponnahtadin meren pohjasta suoraan yläilmoihin ja jouduin eräälle saarelle.

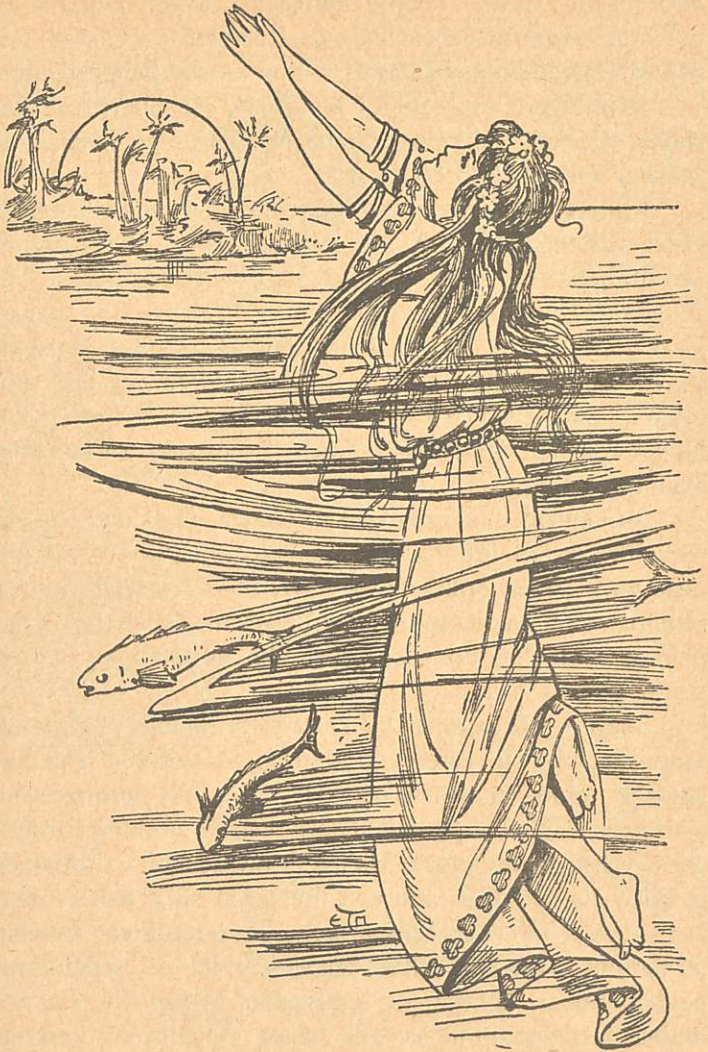
»Elin vähän aikaa tällä saarella jokseenkin onnellisena, mutta eräänä päivänä yllätti minut nukkuessani eräs maanpäällä asuvista prinssistä. Hän ja hänen palvelijansa valtasivat minut ja kuljettivat hänen asuntoonsa, jossa hän sanoi minulle, että minun oli tultava hänen puolisoikseen. Minä kieltäydyin siitä, ja hän koetti pakkottaa minua; mutta minä torjuin hänen hävyttömyytensä. Kostaakseen hän sitten möi minut orjaksi juuri sille kauppiaille, joka toi minut tänne; tämä oli ihmisystävällinen, järkevä ja kohtelias mies, eikä hän koko pitkän matkamme aikana antanut minulle vähintäkään valittamisen aihetta.

»Mutta se erinomainen ystävällisyys, kohteliaisuus ja herttaisuus, jota Teidän Majesteettinne on osoittanut minulle alunpitäin ja pitkin matkaa, ei olisi, sen vakuutan, voinut pidättää minua teidän palatsissanne. Minä olisin heittäytynyt tästä akkunasta mereen ja mennyt etsimään omaisiani.

»Tällainen, Teidän Majesteettinne, on minun histori-
ani; ja minulla on se usko, että te ette koskaan enää tahdo pitää minua orjana, vaan korkea-arvoisena prinses-
sana, teidän vertaisenne joka suhteessa.»

On mahdotonta kuvailla kuninkaan hämmästystä kuningattaren kertomuksen johdosta. Hän teki tälle monilukuisia kysymyksiä meren valtakunnista, niiden hallitsijoista, kaupungeista, palatseista ja hallitusmuodoista. »On vielä yksi seikka, josta olen ymmällä», hän sanoi lopuksi, kun kuningatar oli vastannut hänen kyselyihinsä, »nimittäin, kuinka teidän on mahdollista elää veden alla tukehtumatta.»

»Majesteetti», sanoi kuningatar hymyillen, »meille se on aivan helppoa. Me voimme kulkea meren pohjalla yhtä helposti kuin te maalla, me voimme hengittää vedessä niinkuin te ilmassa; ja mikä on vielä merkillisempää, meri ei koskaan kastele meidän vaatteitamme. Lisäksi me voimme täydellisesti nähdä veden alla ja hyvin pitkien matkojen päähän; ja me voimme siirtää itsemme silmänräpäyksessä minne vain haluamme, ja näin ollen me emme tarvitse vaunuja emmekä hevosia. Meren kuninkaalla on kyllä muutamia hevosia, se on totta, mutta niitä käytetään vain kulkueissa yleisinä juhlapäivinä. On vielä tuhansia muita merkillisiä seikkoja noissa meren valtakunnissa, joilla voisin Teidän Majesteettianne huvittaa, mutta minun täytyy pyytää teiltä, että saisin jättää ne tuonnemmaksi, kun haluan nyt puhua erästä vielä tär-

»Minä ponnahtin meren pohjasta yläilmoihin.»

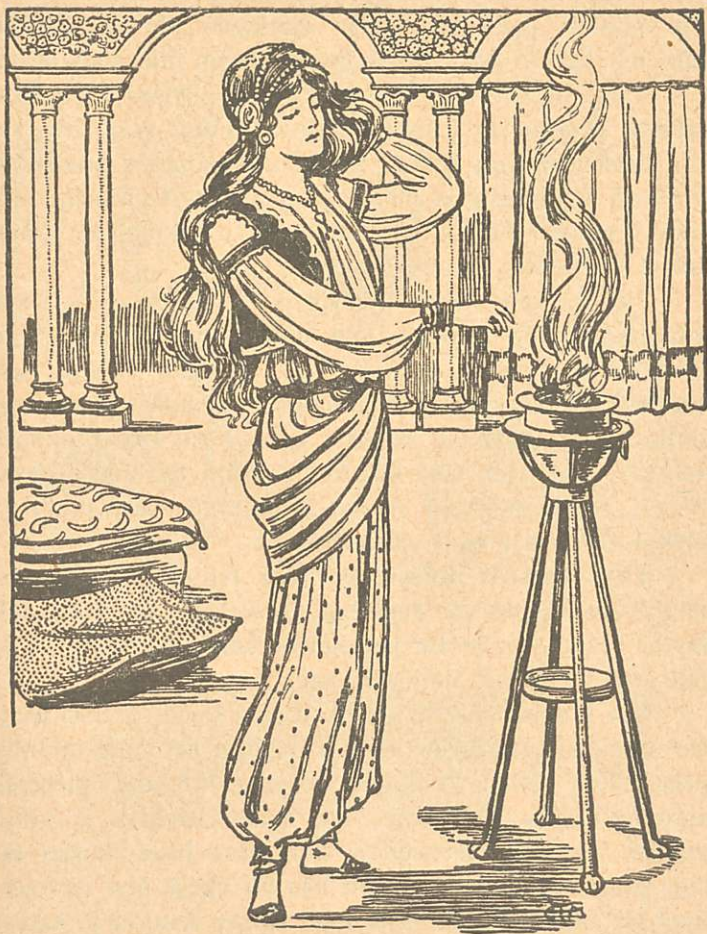
keämmästä asiasta. Toivon hartaasti saavani nähdä äitini ja tehdä sovinnon veljeni kanssa. Rukoilen senvuoksi Teidän Majesteettianne sallimaan minun kutsua heidät tänne.»

»Kuningattareni», sanoi kuningas, »te olette valtiatar täällä. Tehkää niinkuin haluatte; ja minä otan omaisenne vastaan kaikella kunnioituksella.»

Kuningatar kutsui nyt puheilleen palvelijattaren ja käski hänen tuoda pienen hiilipannun ja siinä jonkun verran hehkuvia hiiliä. Palvelijatar täytti käskyn; ja kuningas, joka oli väistynyt syrjään erään väliverhon taakse, josta hän, ollen itse näkymättömänä, saattoi katsella, näki kuningattaren ottavan palasen aloeta jostakin lippaasta ja panevan sen tuleen. Savu kohosi ylös, ja kuningatar lausui muutamia outoja sanoja sekä katsoi ulos akkunasta.

Muutaman silmänräpäyksen päästä alkoi meri liikehtiä; sitten aallot jakautuivat ja niistä nousi kookas ja komea nuori mies, jolla oli kirkkaan merenvihreän värinen huuliparta, ja vanhanpuoleinen, majesteetillisen näköinen nainen viiden erinomaisen kauniin nuoremman naisen seuraamana.

Seurue tuli aaltojen kannattamana rannalle. Kun he saapuivat palatsin ääreen, he hyppäsivät nopeasti akkunalaudalle toinen toisensa perästä ja astuivat huoneeseen. Kuningatar Meren Ruusu syleili hellästi kuningatar-äitiänsä, veljeänsä kuningas Salehia ja prinsessoja, sisariansa, ja koko perhe näytti suuresti iloitsevan siitä, että se näin kerran vielä oli yhtyneenä. Sitten he istuutuivat sohville ja kertoilivat pitkän aikaa kaikesta, mitä oli tapahtunut heidän eronsa jälkeen, ja kuningatar Meren Ruusu riemuitsi saadessaan tietää, että hänen veljensä oli karkoittanut vallananastajan ja nyt jälleen hallitsi rauhassa ja onnellisena esi-isiensä valtakuntaa.

Kuningatar otti aloeta ja pani sen tuleen.

Saleh kuningas, joka ei vielä tiennyt, että hänen sisarensa oli naimisissa, sanoi hyväntahtoisesti, että hän toivoi sisaren palaavan heidän kanssaan yhdessä, koska hän nyt saattoi pitää hyvin huolta tämän tulevaisuudesta.

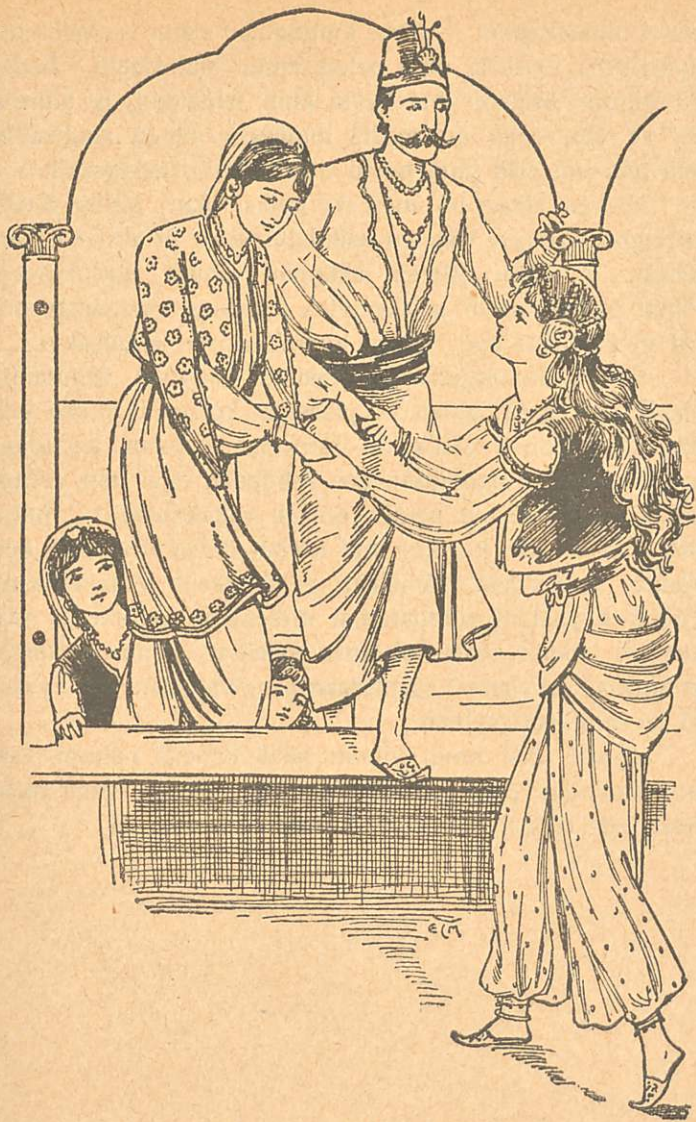
Tämä herätti kuninkaassa, joka oli piilossa väliverhon takana, tavattoman levottomuuden. »Voi, voi», hän sanoi itsekseen, »jos minun kallis kuningattareni noudattaa veljensä kehoitusta ja menee pois hänen kanssaan, niin minä varmaan kuolen surusta!» Mutta kuningatar päästi hänet pian tästä pelosta.

»Veli», hän sanoi hymyillen, »sinä et vielä tiedä, että minulla on puoliso, jota minä rakastan hellästi ja joka myös rakastaa minua. Hän on mitä viisain, tunnollisin ja hyväsydämisin kuningas, kunnokas mielenlaadultaan. Sitäpaitsi on minulla lapsi, pieni Beder prinssi. Minä toivon, ettet sinä eikä myös äitini tai kukaan sisaristani ole tyytymätön minun avioliittoni, sillä maan ja meren kuninkaät ovat samanarvoisia.«

Tällä hetkellä toivat palvelijat huoneeseen aterian, minkä kuningatar oli käskenyt valmistaa. Kuningas tuli myös saapuville, ja he istuutuivat kaikki aterioimaan ja juttelivat hauskesti aterian aikana.

Nyt saapui lapsenhoitajatar pikku Beder prinssi käsi-varrellaan, näyttääkseen hänet isoäidille, enolle ja nuorille prinsseille. Saleh kuningas oli niin iloissaan pienestä sisarenpojastaan, että hän otti hänet syliinsä ja kulki ympäri huonetta, tanssien ja kohottaen lasta ilmaan tämän suureksi iloksi; ja sitten hän yht'äkkiä, ilon vallassa, hyppäsi suoraan akkunasta ulos lapsen kanssa ja katosi meren syvyyteen.

Persian kuningas, jolle tällainen menettely oli täysin yllätys, huudahti haikeasti, luullen ettei hän enää koskaan saisi nähdä rakasta pikku poikaansa tai että saisi nähdä

He astuivat kaikki palatsiin.

hänet hukkuneena. Mutta kuningatar sanoi rauhallisesti hymyillen: »Älkää olko peloissanne, Majesteetti. Beder on minun poikani yhtä hyvin kuin teidänkin, ja hänellä on se etu, mikä on meillä muillakin meren asukkailla, että hän voi elää yhtä hyvin maalla kuin meressäkin.»

Hetken aikaa oli meri kuohuksissaan; sitten Saleh kuningas syöksyi takaisin aalloista pikku prinssi käsivarrellaan ja astui jälleen akkunan kautta huoneeseen. Pikku poika nauroi ja riemuitsi, ja hänen vaatteensa olivat yhtä kuivat kuin hänen kuninkaallisen enonsakin.

Ruusu kuningattaren omaiset viipyivät muutamia päiviä palatsissa; sitten he palasivat kotiansa, koska heidän läsnäolonsa siellä oli tarpeen. Persian kuningas sanoi olevansa pahoillaan sen johdosta, ettei hän voinut tehdä vastavierailua heidän omaan valtakuntaansa, mutta hän toivoi, että he, kun nyt kerran olivat löytäneet tien hänen palatsiinsa, kävisivät siellä usein vierailemassa. Paljon kyyneleitä vuodatettiin molemmin puolin, ja vaikea oli heidän erota toistensa syleilyistä; mutta viimein kuninkaalliset vieraat suruissaan sanoivat viimeiset hyvästit ja vaipuivat mereen.

»Ellen olisi omin silmin näitä ihmeitä nähnyt«, sanoi kuningas puolisolleen, sittenkuin vieraat olivat menneet, »en olisi voinut niitä koskaan uskoa.«

Lasten parhaita kirjoja:

Topeliuksen „Lukemisia lapsille,” taiteilijain kuvittama loistopainos, V. Tarkiaisen ja Valter Juvan suomentama. — „Kuinka rikas onkaan se maailma, johon satujen kuningas lapsen ohjaa! Kuinka kirkas ja puhdas samalla!” (*Ilkka.*) — 2 osaa, yht. 37: —

Andersenin satuja ja tarinoita. Viisi kirjaa. — „Ne eivät koskaan vanhene. Niissä on aina sama tuoreus, sama puhdas henki ja sadun ihmeellinen salaperäisyys.” (*Anni Swan.*) — Kuvitus on erittäin hyvä. — Neljä ensim. yhteen sid. 8: —; viides 2: —, sid. 3: —.

Anni Swanin satuja: *Satuja lapsille luettavaksi* (s. 1: 50), *Satuja II* (s. 1: 75). *Tarinoita lapsille* (s. 1: —), *Satuja ja tarinoita* (s. 3: —), ja *Jänis Vemmelsäären seikkailut* (s. 2: —) — „Anni Swan on saanut satuihinsa syvemmän ja sydämellisemmän luonteen kuin mihin tavallisesti on totuttu. Ilolla voi ne antaa jokaisen lapsen käteen.”

Salon pojat, Iivo Härkösen reipas kirja kolmen karjalaispojan puuhista. — „Se on kaunis tarina, liioittelusta vapaa ja sydämellinen.” (*Laatokka.*) Sid. 2: 50.

Musta härkä: Maria Jotunin kirjoittama jännittävä satu. Sid. 2 mk.

Satuja: Ingeborg Maria Sickin viehättävä kokoelma. Sid. 1: 25.

Satuprinssi: Hedvig Lagerlöfin satuja. Sid. 1: —.

Pikku Elsa ja hänen ystävänsä: 6 pientä kirjaa. Alice Crayn kirjoittama sarjajulkaisu, jonka kukin kertomus liittyy johonkin Isämeidän rukouksen lauseeseen. Sid. yht. 3: —

Peik. Barbra Ringin lapsiromaani. sid. 3: —.

Peik suuressa maailmassa, Barbra Ringin lapsiromaani, — „Emme saata muuta kuin suositella sitä lämpimimminkin koteihin, joissa siitä varmaan jokainen perheenjäsen lukee mielihyvin.” Kirja kuvaa reippaalla huumorilla pikku orpopojan peräti omintakeista elämää aikaihmissen maailmassa. 3: —

Mustalaistyttö, Jeanne Colombin kaunis kertomus nuoresta villikosta. — „Kertomuksen puitteissa on monta kaunista kuvausta oikeasta lähimmäisen-rakkaudesta, jotka suuressa määrin avartavat nuorten lukijain tunne-elämää ja ohjaavat sitä oikealle tolalle.” (*Uusi Aura.*) Sid. 3: —

Uroita, englantilaisen kirjailijan Charles Kingsleyn lapsilleen kertomia kreikkalaisia sankaritaruja. 2: 50, sid. 3: 75.

Wilhelm Tell, Franc-Nohainin lapsille kertoma sveitsiläisen vapaus-sankarin tarina. — „Kylvää nousevaan polveen niitä mielenavun ituja, joita vapauttansa hellivän ja sen puolesta uhratuvan kansan sydämessä täytyy versoa ja kasvaa.” (*Kansanvalistus.*) Sid. 2: —.

Tarinoita ja pieniä pilajuttuja, ranskalaisen Charles Wagnerin sydämellisiä ja samalla kasvattavia kertomuksia. 3: —.

Werner Söderström Osakeyhtiö, Porvoo.